

Katie Spalding

LIMITELE GENIULUI

**Surprinzătoarele momente de prostie
ale celor mai mari minți ale omenirii**

Traducere: Magda Dumitru

NICULESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SPALDING, KATIE

**Limitele geniului : surprinzătoarele momente de prostie ale celor mai mari minți
ale omenirii** / Katie Spalding ; trad.: Magda Dumitru. - București : Editura Niculescu, 2025
ISBN 978-606-38-1095-4

I. Dumitru, Magda (trad.)

929

© 2023 Katie Spalding

First published in 2023 by Wildfire, an imprint of Headline Publishing Group.

Titlu original: *The Limits of Genius. The Surprising Stupidity of the World's Greatest Minds*,
by Katie Spalding

© Editura NICULESCU, 2025

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380

Redactor: Renata Roșu

Tehnoredactor: Șerban-Alexandru Popină

Design copertă: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-1095-4

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Cuprins

Introducere.....	9
1. Pitagora, șeful sectei matematice și moartea sa incredibil de tâmpită	17
2. Confucius – un tocilar urât, cu stimă de sine scăzută	28
3. În viața ta să nu faci afaceri cu Leonardo da Vinci	37
4. Galileo estimează greșit reacția publicului.....	48
5. Incredibila viață a lui Tycho Brahe.....	63
6. În timp ce René Descartes se cocea în cuptor.....	78
7. Isaac Newton și Piatra filozofală.....	90
8. Mozart își folosește statutul de superstar ca să ne spună tuturor să îl pupăm în fund... de mai multe ori.....	105
9. Benjamin Franklin pune tehnologia revoluționară în slujba farselor făcute amicilor și lui însuși.....	116
10. Émilie du Châtelet desconsideră normele sociale și se duelează în jupon ca să o dovedească	124
11. Johann Christian Reil inventează psihiatria și lucrurile devin bizare foarte repede.....	135
12. Cel mai pufos dușman al lui Napoleon Bonaparte.....	146
13. Lordul Byron, sfântul patron al aventurierilor	152
14. Bijuteriile de familie ale (soțului) Adei Lovelace	167
15. Galois Hunting	175
16. John Couch Adams își neglijează corespondența și pierde planeta Neptun	186
17. Nu ți l-ai dori prieten pe Karl Marx	199

18. Charles Darwin: mâncău, pasionat de râme, ucigaș?	209
19. James Glaisher, meteorologul victorian care aproape a devenit astronaut.....	219
20. Sigmund Freud lua atâta cocaină, încât credea că numerele îl vor omori.....	233
21. Arthur Conan Doyle cade victimă unei farse și ajunge să creadă în zâne	246
22. O invenție mai puțin cunoscută a lui Thomas Edison: telefonul spiritelor.....	261
23. Antieroul Nikola Tesla ia termenul „columbofilie” cam prea literal.....	272
24. Marie Curie reușește imposibilul și se otrăvește fără să vrea pe sine și mii de străini.....	279
25. Albert Einstein: mare pacoste, mare iubăreț	287
26. Kurt Gödel, prințesa Disney care a desființat timpul.....	301
27. Maya Angelou în filmul: <i>Stai, că trage mama!</i>	312
28. Ernest Hemingway, probabil cel mai prost agent dublu din toate timpurile	325
29. Yukio Mishima și lovitura de stat nazistă cea mai scurtă și mai homosexuală din întreaga istorie	336
30. NASA uită de femei, toalete și sistemul metric.....	346
Epilog	360
Mulțumiri	362
Referințe.....	364

Ernest Hemingway, probabil cel mai prost agent dublu din toate timpurile

În primele ore ale zilei de 2 iulie 1961, Ernest Hemingway a urcat scările din subsol până în holul casei sale și și-a luat viața cu arma sa preferată, o pușcă Abercrombie & Fitch cu două țevi.

De ani întregi suferea de paranoia și de o depresie tot mai gravă – boli pe care prietenii săi le puneau pe seama stilului de viață extrem și al băuturii. Era convins că este urmărit tot timpul de FBI, spunându-i unui prieten că viața lui este „cel mai rău iad. Cel mai nenorocit iad” din această cauză.

În ultimele câteva luni ale vieții sale, laureatul Premiilor Nobel și Pulitzer a fost internat în mai multe spitale, unde a făcut mai mult de zece ședințe de terapie cu șocuri electroconvulsive, menite să îl scape de iluzia că s-ar afla pe o listă de persoane urmărite de către guvern. Nimic nu a funcționat. Ultima sesiune de tratament s-a încheiat cu numai două zile înainte de sinuciderea sa.

Dar iată adevărul: *avea dreptate.*

Însă cum a ajuns un scriitor esențialmente american de calibrul lui Ernest Hemingway subiectul unei investigații a FBI-ului, întinsă pe două decenii și cuprinsă într-un dosar cu 122 de pagini?

Iată cum. Ernest Hemingway este una dintre acele figuri din istorie în cazul cărora cel puțin 50% din ceea ce se spune despre

ei pare inventat. Fără îndoială, viața lui a fost un dezastru – dar într-un mod de-a dreptul uluitor: a fost un inept agent dublu, antifascist luptător în trupele de gherilă, bețiv recalcitrant, un organizator sindical pentru muncitori și refugiați, reporter de război legendar, de patru ori soț, iubitor de pisici și probabil un fel de rege pirat. Ah, și este posibil ca la un moment dat să fi încălcat din proprie inițiativă Convențiile de la Geneva.

Prin urmare, când vă spun că activitatea sa în favoarea NKVD-ului, precursorul cu nume mai puțin memorabil al KGB-ului, *nici nu apărea* în dosarul lui de la FBI, sper că veți putea înțelege tipul de personalitate cu care avem de-a face aici.

Totul a început în New York, în vara anului 1940. Hemingway avea patruzeci de ani*, era proaspăt căsătorit cu cea de-a treia soție a sa, legendara corespondentă de război Martha Gellhorn. Se întâlniseră în Spania, de unde amândoi relatau pentru presa nord-americană despre războiul civil de acolo, la care Hemingway și participa în secret. În scurtă vreme, Gellhorn pleca în China într-o nouă misiune, iar Hemingway urma să meargă cu ea. Asta până l-a întâlnit pe Jacob Golos.

Golos se născuse în orașul Dnipro din Ucraina de astăzi, pe atunci Ekaterinoslav, în Rusia țaristă. Era revoluționar de la o vârstă fragedă: înainte de cincisprezece ani devenise deja activ în Partidul Bolșevic sub conducerea lui Lenin, iar la șaisprezece a participat la Revoluția Rusă din 1905**. Un an mai târziu, după ce a fost descoperit folosind o tiparniță ilegală, a fost exilat în

---

* Cu alte cuvinte, și ca să vă faceți o idee despre cât de multe a făcut în viața lui, ar trebui să nu pierdeți din vedere în timp ce citiți acest capitol că nu ne referim deloc la primele două treimi ale vieții sale. (*n. a.*)

** Aceasta se mai numește „Prima Revoluție Rusă” și de obicei rămâne în urma Revoluției din 1917 din cauză că nu a avut reușitele strălucite ale acesteia, ca înlăturarea Țarului, înființarea unei noi forme de guvernământ etc. (*n. a.*)

Siberia, de unde, *nu vă păcălesc, a mers pe jos* până în China, a trecut granița în Japonia și de acolo s-a îmbarcat pe un vapor spre San Francisco. Odată ajuns în Statele Unite, a fondat Partidul Comunist al Statelor Unite ale Americii și a început să lucreze pentru serviciile secrete sovietice.

Se pare că Hemingway știa acest lucru când Golos l-a abordat cu oferta de a lucra ca spion pentru NKVD. Erau deja interesați de el de cinci ani, de când scrisese un articol pentru revista marxistă *New Masses* („Noile mase”), blamând guvernul american pentru rolul jucat în moartea a peste 250 de veterani din Primul Război Mondial – bărbați care fuseseră trimiși, sărăciți, șomeri și adesea suferind de ceea ce astăzi am numi tulburare de stres post-traumatic, în lagăre de muncă în ceea ce atunci era un cotlon îndepărtat și ruinat al Floridei, numit Arhipelagul Keys.

În 1935 a lovit marele uragan de Ziua Muncii, cu o intensitate încă neatinsă de alte uragane din Atlantic. Au murit sute de oameni și mulți alții au fost răniți ori s-au îmbolnăvit în urma dezastrului și, cu toate că Hemingway nu a mers atât de departe încât să sugereze că guvernul îi trimisese *intenționat* pe acei bărbați la moarte, a sugerat că nu i-a deranjat prea tare ce li s-a întâmplat.

Apoi în Spania, și-a mai dovedit o dată vederile de stânga apropiindu-se de luptătorii de gherilă comuniști și sovietici care se opuneau insurecției lui Franco – experiențe pe care le împărtășise lumii, chiar dacă într-o formă ficționalizată, în noul său roman, *Pentru cine bat clopotele*. Cartea aceasta va fi în scurtă vreme în centrul unei controverse literare, după ce Comisia Pulitzer a ales-o unanim în 1941 pentru a primi premiul. Nicholas Murray Butler, președintele Universității Columbia și, astfel, șeful de facto al Comisiei Pulitzer, s-a opus imediat acestei decizii, pe motiv că romanul era „ofensator” și, cu toate că explicația

standard este aceea că obiecta împotriva scenelor de sex din roman, țin să arăt că Butler era un mare susținător al regimurilor lui Mussolini și Hitler și să vă las să trageți propriile concluzii.

Dar, dacă sovieticii au crezut că asta va fi de ajuns să îl facă pe Hemingway să lucreze pentru ei, atunci... ei bine, se pare că au avut dreptate. Golos a relatat Moscovei că era „sigur că va coopera cu noi și că va face tot ce poate” ca să ajute NKVD-ul.

Nu vreau să vi-l imaginați pe Ernest Hemingway, scriitor celebru și bețiv, încercând să se implice într-o mascaradă dubioasă de capă și spadă, cu nume de cod secrete și găuri de observație făcute în ziare. Sovieticii știau că nu este spion. De asemenea, știau că este respectat și că are relații de prietenie cu oameni puternici din toată lumea – se bucura chiar și de intrare la președinte de când se căsătorise cu Gellhorn, pentru că ea era prietenă cu prima-doamnă, Eleanor Roosevelt. Desigur, nu avea acces la documente și informații secrete, își ziceau rușii, dar se putea dovedi valoros altfel: ar putea scrie povești cu o subtilă înclinare prosovietică, sau măcar să le prezinte alți potențiali colaboratori.

Totul a funcționat pe cât de bine ne-am aștepta, dat fiind că depindea de cooperarea unui bărbat care odată scrisese în mod deliberat o carte de tot rahatul și distrusese o prietenie foarte bună, doar ca să nu fie nevoit să respecte un contract*. În ciuda

---

* Dacă vreți să citiți o capodoperă de meschinărie, se numește *Puhoaiiele primăverii* și a fost probabil scrisă – Hemingway a negat-o, dar era de așteptat să o facă – pentru a scăpa de un contract cu primii săi editori. Stilul este deliberat repetitiv și învechit, iar Hemingway a afirmat că a scris-o în decurs de o săptămână. Iată o mostră a rezultatului: „În anumite privințe, era cel mai fericit an al vieții sale. În alte privințe, era un coșmar. Un coșmar îngrozitor. În cele din urmă, a ajuns să-i placă. În alte privințe, îl ura. Până să-și dea seama, trecuse un an. Iar el tot punea gulere la pistoane. Dar ce lucruri stranii se petrecuseră în acel an. De multe ori se gândea la ele.” (n. a.)

faptului că agenții sovietici relatau că scriitorul își exprima „în mod repetat dorința și dispoziția de a ne ajuta”, la începutul anilor 1950 începeau deja să se împace cu situația: Hemingway nu reușise niciodată „să ne dea vreo informație de natură politică” și, notau ei în termeni diplomatici, nu „s-a verificat niciodată în practică”. Cu alte cuvinte: complet inutil.

Dar vă rog să nu vă închipuiți că Hemingway nu a făcut nimic bun. Perioada dintre recrutarea și concedierea sa a coincis cu începutul și ulterioara intensificare a Războiului Rece: până la sfârșitul anilor 1940, SUA pătrunsese cu totul în Panica Roșie, URSS testa bombe atomice în Kazahstan și părea că lumea este din ce în ce mai divizată. Și totuși, în tot acest timp, exista un lucru asupra căruia erau de acord ambele supraputeri globale: incompetența lui Hemingway ca spion.

În octombrie 1942, la aproximativ un an după intrarea Statelor Unite în Al Doilea Război Mondial, un tânăr atașat juridic al FBI-ului, pe nume Raymond Leddy, a trimis o scrisoare directorului J. Edgar Hoover de la baza din Cuba unde se afla. El a explicat că „s-a format o relație... sub îndrumarea Ambasadorului cu domnul ERNEST HEMINGWAY” și că fusese întrebat de către Ambasadă dacă scriitorul ar constitui un câștig pentru Serviciile secrete. În ciuda îndoielilor lui Leddy în legătură cu această recrutare – în definitiv, Hemingway criticase deschis Biroul pentru arestarea celor care se înrolaseră să lupte în Spania, ba chiar mai rău, îl insultase personal pe Leddy la un meci de pelotă –, secretarul Ambasadei l-a abordat pe Hemingway, întrebându-l cam așa: „Hei, Papa*... ascultă... ipotetic vorbind, dacă cineva ți-ar cere, să zicem, să spionezi pentru guvernul Statelor Unite, teoretic, pentru un motiv neprecizat, ce ai spune?”

---

* Toată lumea îi spunea lui Hemingway „Papa”. Nu este o invenție. (*n. a.*)

Poate că Leddy îi purta pică lui Hemingway pentru comentariul de la meciul de pelotă, dar dubiile sale în legătură cu potențialul recrut s-au dovedit corecte cât se poate de repede. Răspunsul lui Hemingway la întrebarea Ambasadei a fost un răsunător „da – și ce ar fi să-mi alcătuiesc propriul comando de spioni marini, plătiți din banii voștri?”

Trebuie să îi admirăm tupeul. Nu doar că era bucuros să lucreze ca spion pentru inamicii de moarte ai celor pentru care spiona *deja* – da, sigur, la momentul acela luptau de aceeași parte, dar președintele Truman nu se ferea să spere în mod deschis că vor muri cât mai mulți sovietici în lupta cu naziștii –, dar în plus se pare că era genul de om a cărui reacție după ce a devenit agent dublu pentru ambele puteri mondiale ce urmau să devină puteri nucleare a fost să conceapă cel mai neverosimil plan de bețivani de a deveni un adevărat pirat din Caraibe. Și totuși – *incredibil* –, Ambasada a spus da. Și astfel s-a alcătuit „Fabrica de Pungași” a lui Hemingway: o bandă locală de barmani, prostituate, refugiați regaliști din Spania, prieteni basci, pescari, contrabandiști și orice persoană care îi capta privirea și atenția lui Hemingway. Potrivit promisiunilor sale, această ceată pestriță – sau, după cum îi numea FBI-ul „serviciu de informații alcătuit din amatori” – urma să efectueze activități vitale de contraspionaj împotriva spionilor naziști care sperau să se infiltreze în Cuba, păzindu-l astfel pe unul dintre cei mai importanți aliați americani din Caraibe pentru prețul de numai 500 de dolari pe lună.*

Ambasadorul era încântat. Leddy... nu era. De fapt, era de-a dreptul îngrijorat în legătură cu activitățile domnului Hemingway, remarca FBI-ul, și își avertiza superiorii că „se vor face de toată jena, dacă nu se face ceva ca să fie opriți”.

---

* În jur de 8.500 de dolari pe lună în banii de astăzi. Ce șarlatanie! (*n. a.*)

Aproape că se simte pe pagină frustrarea lui Leddy când citești arhivele acum declassificate. Mai întâi este apostrofat de ambasador, care i-a spus răspicat că trebuie să țină seama de orice informație adusă de Hemingway, apoi este silit să raporteze că „informațiile de la Hemingway sunt lipsite de valoare; că agenții noștri din Cuba trebuie, bineînțeles, să le verifice când sunt primite; că sunt informații care nu prezintă încredere; că timpul necesar pentru a le investiga și verifica este un timp irosit și un efort inutil; că Hemingway nu a intervenit în nicio investigație... până acum, dar că, având în vedere felul în care își ramifică rețeaua de informatori sub acoperire, fără îndoială o va face.”

Dar dacă Leddy condamnă caraghioslăcurile cetui de spioni a lui Hemingway, trebuie să fi *disprețuit* cealaltă contribuție a lui Hemingway la efortul de război: *Pilar*.

Ce era *Pilar*, mă întrebați? Desigur, era o navă de pescuit lungă de 38 de metri. Dar Hemingway susținea că poate fi mai mult de atât și de aceea, (oarecum) cu binecuvântarea Ambasadei*, a transformat-o într-un vehicul de patrulare antisubmarină, acționat de un singur om.

„Sub pretextul de a efectua investigații [științifice], atașatul naval a admis cererea lui HEMINGWAY de autorizare a patrulării în anumite zone, unde a fost raportată prezența submarinelor”, nota Leddy, străduindu-se cumva să transmită oftatul său prin pagina dactilografiată. „În vederea acestui lucru, au fost obținute permise speciale și îi va fi livrată benzină. A cerut să i se furnizeze arme de foc și grenade antisubmarine, care, de asemenea, i-au fost aprobate.”

În esență, planul lui Hemingway era să navigheze în apele Cubei, chipurile pescuind, dar, de fapt, urmărind submarinele

---

* Care, la acest moment, începe să întruchipeze expresia „joci jocuri tâmpite și câștiga premii tâmpite”. (n. a.)

germane. În caz că ar vedea unul, i-ar face semn să se apropie, ca să îi furnizeze pește sau apă proaspătă, sau altceva, și apoi – bum! El și echipajul său i-ar ataca cu mitralierele. Plănuia chiar și să recruteze jucători de pelotă pentru a arunca cu mare precizie grenade în interiorul turnurilor de comandă ale submarinelor, o tactică, să recunoaștem, cel puțin originală.

Din păcate pentru aceia dintre noi interesați de potențialul balistic al jucătorilor de pelotă înarmați, Hemingway nu s-a luptat niciodată cu un submarin german – a relatat că ar fi văzut unul odată, dar s-a îndepărtat înainte de a avea timp să îl atace cu bazuka. Așa că s-a limitat la ce știa să facă mai bine: să se îmbete și să pescuiască. Nerăbdător ca măcar să arunce o grenadă, din când în când bombarda pești, în loc să folosească o undiță, dar aceasta a fost toată acțiunea militară pe care a efectuat-o.

În aprilie 1943, guvernul american încheiase orice acord avea cu Hemingway în legătură cu operațiunile de spionaj în Cuba, plasând simțul său tactic nul pe același nivel cu bomba atomică din punctul de vedere al lucrurilor realizate de Statele Unite înaintea URSS-ului. Fabrica de Pungași a fost dizolvată în mod oficial, iar Hemingway a plecat în Europa pentru a divorța și a încălca legea internațională.

În iunie 1944, forțele aliate au debarcat în Normandia. Hemingway, trimis de revista *Collier* ca reporter de război, s-a nămerat printre aceștia* – deși a rămas pe o plută pe mare, departe de lupte. Câteva luni mai târziu va avea o ultimă întâlnire scurtă cu munca de spionaj.

În timp ce forțele aliate traversau Franța în ajunul eliberării Parisului, Hemingway s-a trezit făcând parte dintr-o bandă de

---

* Ceea ce îl face unul dintre personajele figurante din prima secvență a filmului *Salvați soldatul Ryan*. (n. a.)

trupe de partizani, la periferia orașului. Copleșit de bucuria șansei de a mai pocni în nas un nazist-doi, și-a scos legitimația de presă, s-a declarat colonel și a început să direcționeze trupele, conducând patrule, adunând informații secrete și depozitând muniție în locuința sa.

Ceea ce nu ar fi fost mai mult decât un epilog amuzant, dacă nu ar fi existat o trebușoară plictisitoare, numită Convențiile de la Geneva*. Vedeți dumneavoastră, potrivit legilor internaționale, implicarea reporterilor în război este ceea ce experții numesc „o gafă de zile mari” – iar în scurt timp, Hemingway s-a trezit adus în fața Inspectorului General al celei de-a Treia Armate pentru a-și explica faptele.

Hemingway a răspuns acuzațiilor cu toată onestitatea și integritatea unui puști de doisprezece ani prins cu o țigară. Mini-arsenalul din camerele sale nu era *al său*, a protestat el, era al prietenilor săi – el nu făcea decât să *depoziteze* armele. *Sigur* că avea hărți militare, ce idiot ar vizita o țară străină fără o hartă? Și, așa este, nu mai purta legitimația de presă, dar asta numai pentru că era foarte cald. La urma urmelor, era august. Cât despre faptul că i se spunea colonel? Păi, era „în același fel în care cetățenilor din statul Kentucky li se spune câteodată colonel”, a explicat Hemingway, cetățean al statului Idaho și al Cubei, născut în Illinois, „fără nicio legătură cu gradele militare.”

Dar adevărata lovitură de grație a nerușinării a venit sub forma răspunsului la marea întrebare: Hemingway „luptase cu soldații?”

Aceasta este o întrebare directă. S-ar crede că nu există loc de manevră. Asta, dacă nu cumva simulezi neputința de a înțelege

---

* Acestea se petreceau înaintea mării Convenții de la Geneva cu care suntem obișnuiți în prezent, dar acelea sunt în fond o culegere editată a celor mai bune Convenții de la Geneva care au existat înainte. (*n. a.*)

cum funcționează cuvintele – o strategie destul de îndrăzneță, când ești celebru *tocmai pentru că* înțelegi cum funcționează cuvintele.

„Am jurat că nu am luptat cu soldații”, va explica Hemingway după câțiva ani. „Cine s-ar lupta cu ei, adică să aibă un conflict cu ei? Nu eu... Am scăpat de acuzații, negând totul și ducându-i cu preșul și am jurat că nu cred în toate lucrurile de care eram mândru.”

În 1945, Hemingway s-a întors în Cuba, unde a rămas un deceniu și jumătate, întreținând oaspeți vestiți, călătorind ocazional, scriind și bând până s-a băgat singur în mormânt. În 1953, la doisprezece ani după prima umilință, i s-a acordat, în sfârșit, Premiul Pulitzer; anul următor, a câștigat Premiul Nobel pentru Literatură. În tot acest timp, FBI-ul l-a ținut sub supraveghere.

Iar apoi, la vârsta de 61 de ani, a murit. S-a întâmplat în casa lui din Ketchum, statul Idaho, acolo unde locuia de mai puțin de un an, lăsând în urmă zeci de premii și admiratori, o carte pe jumătate terminată cu termen de finalizare după numai câteva săptămâni și o moștenire care s-a dovedit la fel de misterioasă și pentru prieteni, și pentru fani.

„Să-l fi cunoscut sau cel puțin să-l fi cunoscut superficial și în partea din urmă a vieții sale, înseamnă a-ți fi mai greu, și nu mai ușor a-l înțelege”, scria Robert Manning, editorul revistei *Atlantic*, care îi luase un interviu lui Hemingway în 1945. Îl descria pe prietenul său ca un bărbat masiv, desculț, îmbrăcat în pantaloni scurți kaki, șleampeți, construit ca un fundaș și dând pe gât un martini după altul, în timp ce povestea întâmplări din viață și împărtășea reflecții despre arta scrisului și despre lume.

Ernest Hemingway a fost un scriitor incredibil, dar un spion mizerabil – ceea ce face și mai uluitor faptul că a ales să îmbrățișeze această vocație și încă de două ori. Vă spun sincer că am